

[Ellemann-Jensen]

Oven i det viser vurderingerne, at arbejdsløsheden vil vokse i de kommende år. Den forbedring i ledighedstallene, som vi oplever i denne sommer, er jo et forbigående fænomen. Det skyldes først og fremmest efterlønsordning og jobtilbudsordning, altså forhold, som kun giver en stakket varme i beskæftigelsessituationen, og som så let kan tilsløre de rent faktiske forhold. I den situation nyter det ikke at komme med undskyldninger om, at problemerne kommer til os udefra. Vist anede vi ikke for et år siden, da SV-regeringen lagde sin økonomiske politik frem for folketinget, at vi skulle opleve en 70 pct.s stigning i prisen for importeret energi. Og vist anede vi ikke, at de internationale konjunkturer på ny skulle blive lammet. Hvis disse ting ikke var sket, ja, så havde regeringen nået sine mål. Men det kan vi ikke slå os til tåls med. Når udviklingen i verden omkring os gør den hjemlige økonomiske politik utilstrækkelig, så er det nødvendigt for os at stramme den op. I dag ved vi jo, at de indgreb, som er foretaget i SV-regeringens tid, senest ved den ekstraordinære folketingsamling i juni, er utilstrækkelige over for de problemer, der har ramt det danske samfund. Vi ved, at på trods af et års voldsom opstramning af finanspolitikken, på trods af en målbevidst erhvervsfremme og beskæftigelsespolitik, på trods af en stram overenskomstløsning og på trods af hele energisparepolitikken så fortsætter udviklingen nu med voksende hastighed i den gale retning.

Det fremgik da også af statsministerens åbningsredegørelse forleden, at der inden for regeringen var enighed om sådan en vurdering. Venstre beklager derfor, at det ikke har været muligt for regeringen at fremlægge en økonomisk politik, der sætter ind over for disse problemer. Det må være åbenbart for enhver, at Danmark ikke kan fortsætte med at stifte gæld i udlandet i det omfang, vi gør det for øjeblikket, og at vi slet ikke kan regne med at kunne låne til dækning af de fortsatte og voksende underskud over for udlandet, som jo vil opstå, hvis der ikke gribes ind med midler, som begrænser det samlede forbrug i Danmark.

En regering kan ikke i en sådan situation sidde de mange advarsler fra ind- og udland overhørig. Den pådrager sig et vældigt historisk ansvar, hvis den undlader handling, og i venstre beklager vi, at vores regerings-

partner igennem 13 måneder, socialdemokratiet, ikke har set sig i stand til at tage medansvar for en sådan handling. Vi forstår de problemer, som socialdemokratiet møder, når kræfter uden for folketinget forsøger at tiltage sig magt over den økonomiske politik, men vi forstår ikke, at socialdemokratiet er bukket under for dette pres. Vi forstår det specielt ikke, da det er så åbenlyst, at de særinteresser, man ikke har turdet udfordre, i virkeligheden vil gennemtvinge et resultat, der rammer den brede befolkning. For nu at sige det med rene ord: når LO i den situation, dansk økonomi befinder sig i, stiller sig i vejen for en stram økonomisk politik, f. eks. med urealistiske modkrav om ØD, så fremmer LO en udvikling, der vil ramme alle grupper i det danske samfund hårdt, ikke mindst LOs egne medlemmer.

Det var afgørende for venstre, at regeringen her ved folketingets åbning kunne præsentere en økonomisk politik, der kan give tillid til fremtiden. Tillid herhjemme hos de mange, der skal disponere, både over den private økonomi og over produktionen, og tillid i det udland, som hidtil, om end med stigende undren, har dækket vores overforbrug ved at låne os milliardbeløb.

Venstre har et bud på en politik, som kan vende udviklingen; vi lagde det frem under de drøftelser, der blev fort i regeringen, og vi var villige til at acceptere andre indgreb, når bare de virkede på grundproblemet, nemlig den stigende gældsætning.

Naturligvis skal sådan en økonomisk politik gennemføres i et samarbejde med alle grupper i det danske samfund, også med lønmodtagernes organisationer, og det er vigtigt at få understreget, at venstre naturligvis ikke har noget imod, at nogle organiserer sig – vi erkender organisationernes væsentlige funktion i samfundet – men en regering kan ikke på forhånd opgive at forsøge en politik, som disse organisationer eventuelt måtte stritte imod. Det er regering og folketing, der står med ansvaret for den økonomiske politik, og det er regeringen, der står med ansvaret for følgerne, hvis det går galt. Derfor kan regering og folketing ikke lægge initiativet og beslutningerne ud til andre, som ikke har det samme ansvar.

Det var denne helt grundlæggende strid om, hvem der skal have den afgørende indflydelse på den økonomiske politik, som før-